

Men her paa det Punkt synes det, som om den højtærede Regering vil sprænge Muligheden for Enighed bort. Jeg synes, Regeringen ud over alle Grænser holder fast ved det, man kalder det Jensen-Sønderup'ske Forslag — den højtærede Minister holdt meget fast paa det i den Tale, hvormed han forelagde Forslaget —, skønt Folk fra alle Sider i vort Samfund advarer imod det, skønt jeg tør sige, at der indenfor den højtærede Ministers eget Parti i Sogneraad, i kommunale Raad, sidder Folk, som, naar man taler med dem derom, erklærer, at det vil være en Umulighed at praktisere dette Forslag ude i det levende Liv. Og dette er saa meget mere mærkeligt, som der foreligger et andet Forslag, Ingeniør Schøllers Forslag, som den højtærede Regering selv erklærer falder indenfor den Ramme, som Regeringen har afstukket. Det Forslag, der er stillet af Ingeniør Schøller, tager Hensyn til begge Sider. Man kommer, siger Ingeniør Schøller, udover den Vanskelighed, det frembyder for Arbejderne at gaa med til at tilside-sætte de Lønoverenskomster, de gennem mange Aars Arbejde er naaet til, en Vanskelighed, Ingeniør Schøller tilfulde forstaar. Og det nævnte Forslag tager Hensyn til den anden Side, for saa vidt som denne Ordning vil medføre Beparelser af Understøttelserne, ikke alene i de Dage, hvori et Hold af Arbejdere arbejder, men ogsaa i de Dage, hvori de gaar ledige.

Jeg vil føje til Omtalen af dette Schøller'ske Forslag, at jeg synes efterhaanden, man maa sige, at der skulde en overmaade Grad af Behændighed til for overhovedet at undgaa, at der blev Enighed i det Udvalg, der blev nedsat. Tager vi Betænkningen for os, vil man se, at det Forslag, Ingeniør Schøller har fremsat, er tiltraadt af de Herrer Repræsentanter for Statsskovbruget, Buchwaldt og Muus, det er tiltraadt i Princippet af Embedsmændene i Kommissionen, det er tiltraadt subsidiært af Arbejdernes Repræsentanter i Udvalget, og Resten, nemlig den højtærede Ministers Partifæller, erklærer, at de mener, der bør gives Adgang til denne Form. Jeg kan ikke sige andet end, at det herefter kunde se ud, som om der i dette Udvalg paa et bestemt Punkt har været en Villie til Uenighed.

Naar man nu tænker paa den Interesse, der for Samfundet er forbundet med, at der opnaas Enighed paa dette Omraade, naar den højtærede Minister erklærer, at dette Forslag falder indenfor de Rammer, han kan anerkende, naar det efterhaanden

er saaledes, at der ikke gives noget politisk Parti herhjemme, som ikke udtaler sin Mistvivl om det andet Forslag, som den højtærede Minister har givet sin Tilslutning — saa forekommer det mig, at den højtærede Regerings Stilling paa dette Omraade efterhaanden er blevet saa svag, at der ogsaa maaske kunde være Ørenlyd for et Raad fra det radikale Venstres Side. Og jeg vil da sige, at fra det radikale Venstres Side giver vi det Raad, at vi, af Hensyn til, at disse Arbejder bliver udført paa den bedst mulige Maade, paa den mest effektive Maade, af Hensyn til, at der kommer de flest mulige Arbejder i Gang overhovedet, vil anmode den højtærede Regering om at opgive sin Stædighed paa dette Omraade og gaa ind i en Realitetsforhandling om det Forslag, som er stillet af Ingeniør Schøller.

Jeg skulde ikke have sagt mere denne første Gang, jeg har Ordet, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Lillelund i Slutningen af sin Tale var kommet ind paa et Tilbageblik over den Tid, der er gaaet siden den Tid, da de første Spirer til den nuværende Industrikrise kunde spores; de Udtalelser, den ærede Ordfører fremsatte herom, var af en saa ejendommelig Art, at jeg ikke kan nægte mig at fremdrage dem her et Øjeblik. Det ærede Medlem begyndte med at prise, at vi havde undgaaet den Valutaordning, som af den radikale Regering var foreslaaet i Begyndelsen af 1920. Og hvorfor priste det ærede Medlem det? Jo, han saa grant, at Venstre havde haft Ret, Venstre havde haft Ret i at afvise den, og som Bevis paa, at Venstre havde haft Ret heri, oplæste det ærede Medlem et Citat af den Tale, som det ærede Medlem Hr. Hauge under Valutaordningen holdt her i Tinget. I denne Tale staar der: „Resultatet“ — altsaa af ikke at foretage sig noget — „vil utvivlsomt blive, at Dollars og Sterling vil stige overfor Kronen. Varerne, vi skal købe i Udlandet, vil som Følge deraf blive dyrere og dyrere, vi vil da komme til at staa overfor stadig dyrere Raavarer, blandt andet til Landbruget, men vi vil maaske samtidig staa overfor synkende Priser paa det engelske Marked paa de færdige Produkter, til hvis Frembringelse de indførte Raavarer har tjent.“ Ja, og saa sagde det ærede Medlem sejrstolt: Er det nu gaaet saaledes? Og jeg svarer det ærede Medlem: Ja, saa sandt, om det ikke er gaaet saaledes. Hvad var det, det radikale Venstre gjorde sig til Talsmand for i Slutningen af 1919 og Begyndelsen af 1920? Det var netop den Opfattelse, at den store Fare ved Dollarens og Sterlings